

[Poul Møller.]

Nielsens og Carsten Høegs udleveringssynspunkter i høj grad begrænsede — og i forhold til dette forslag særdeles begrænsede. Så vidt jeg kan forstå, tilsluttede både det daværende medlem hr. Himmelstrup og det daværende medlem hr. Starcke sig stort set Brøndum-Nielsens og Carsten Høegs synspunkter. Herved var i hvert fald 4 af kommissionens medlemmer indstillet på en langt mere moderat udlevering end den, den høje regering nu stiller forslag om.

Der var et andet mindretal på 4 medlemmer, nemlig Svend Dahl, Paul Holt, Axel Linvald og Munch-Petersen, der gik med til en noget mere vidtgående udlevering. Men så vidt jeg kan skønne — og det er meget vanskeligt, for forslaget indeholder ikke nogen specifikation — var dette mindretal også mere moderat i sin gavmildhed end den høje regering. Til dette mindretal tilsluttede sig endvidere det daværende ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, men med det forbehold, at universitetets samtykke måtte indhentes.

Så vidt jeg kan se af dette, ville i alt 9 af de kommissionsmedlemmer, der levede, da betænkningen blev afgivet, være gået imod en deling efter så vidtgående retningslinjer, som regeringen her har stillet forslag om.

Videre end regeringens forslag gik vel nok det ærede medlem hr. Alsing Andersen, det daværende ærede medlem fra det kommunistiske parti Thorkild Holst og professor, dr. phil. Erik Arup. Men disse 3 var dog i mindretal i forhold til de 9 øvrige kommissionsmedlemmer, der ikke tilrådede en så vidtgående deling som den, regeringsforslaget er udtryk for.

Man siger, at universitetet i sit svar har frafaldet retsindsigelsen. Nu tror jeg ikke, at vi skal afgøre alle disse retsproblemer i løbet af denne eftermiddag, men at der — hvad den højtærede justitsminister også erkendte — kan være diskussion om dette problem, og jeg vil ligesom det ærede medlem hr. Ib Thyregod afvente en udtalelse fra de juridiske fakulteter.

Den højtærede justitsminister støtter sig jo meget stærkt til professor Ross' artikel i Ugeskrift for Retsvæsen i 1957 og siger, at hermed er det fastslået, at staten kan

gøre, som staten gør i denne sag. Nu er en ugeskriftartikel jo ikke nogen hellig skrift med hensyn til et retssynspunkt. Vi ved, at professor Poul Johs. Jørgensen i kommissionsbetænkningen har afgivet en udtalelse, der rører den modsatte opfattelse. Det er jo ikke universitetets ejendomsret, der her er tale om, men, som det ærede medlem hr. Ib Thyregod sagde det, stiftelsens, legatets ejendomsret, dets funktioner som selvstændig institution, dets ret til at administrere og beskytte fundatsen og det testamente, hvorved det har modtaget sin formue. Det er naturligvis klart, at dette testamente indeholder dets ejerdisposition; det gør ethvert testamente, der sætter betingelse for en testamentarisk disposition over det givne. Den må man selvfølgelig acceptere og efterleve, og derfor kan stiftelsen naturligvis ikke sælge dokumenterne, som den højtærede justitsminister var inde på. Der er ingen, der har nævnt, at stiftelsen skulle have sådanne ejerbeføjelser, at den ud over de begrænsninger, testamentet indeholder, f. eks. kunne sælge eller pantsætte stiftelsens dokumenter. Jeg synes derfor, at når den højtærede justitsminister havde en så kritisk bemærkning over for mig, skulle han selv have ladet være med at komme med en sådan sammenligning, for der er ingen, der har påstået dette; men der er nogen, der har påstået, at stiftelsen inden for de begrænsninger, testamentet giver, er den eneste, som har ret til den gave, testamentet indeholder, og det er det problem, der skal undersøges i udvalget. Når den højtærede justitsminister siger, at jeg kom med en flot bemærkning, når jeg talte om semi-juridiske synspunkter, ville det måske have været klogt af den højtærede justitsminister at lægge mærke til, på hvilke områder jeg brugte denne bemærkning. Det var ikke vedrørende professor Ross' udtalelse, men vedrørende det, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen havde fremført, at man i dag måtte fortolke testamentet på den måde, at havde der været et universitet i Reykjavik, ville Arne Magnussen have testamenteret gaven til dette, og det er den form for fortolkning af testamentet, som jeg kalder semi-juridisk, og jeg går ud fra, at den højtærede justitsminister ikke er uenig med mig.

Spørgsmålet er altså, om det er ekspro-